

Kiadja:

Misia Nepoškrnenej o.z.

IČO: 53 482 697

Székhely: Horná 24/6,

946 19 Číčov

szuzmarialovagja@protonmail.com

Főszerkesztő és felelős kiadó:

Canavesi Ambrus M.

A szerkesztőség székhelye

és levelezési címe:

Szűz Mária lovagja, Canavesi Ambrus,

Horná 24/6, 946 19 Csicsó

Szlovákia

Ára: nem értékesíthető

(Egy példány előállítási költsége kb. 0,5 euró.)

Nyomdai példányszám: 2300 db.

Regisztráció MK SR: EV 5986/21

Évente 12 alkalommal jelenik meg

Hogyan támogathat minket?

IBAN: SK05 0900 0000 0051 7751 2944

Számtulajdonos:

Misia Nepoškrnenej o.z.

BIC SWIFT kód: GIBASKBX

Imprimatur:

Egyházi jóváhagyással – Nagyszombati

Főegyházmegyei Hivatal, 2022. március

24-én, 2497/22 szám alatt.

Cenzor:

Ft. Nagy Péter

32 sz.

1/2024

Kép a címlapon:

Carlo Dolci (1616–1686).

Adorazione dei Re Magi, kb.

1633-1634. Közkincs via

Wikimedia Commons

Tartalom

- 4

A csoda tagadásának eretneksége

Taylor Jack (catholic.com)
- 7

Az élet csodája:

Interjú szent Gianna Beretta Molla lányával

Canavesi Ambrus M. atya
- 10

Keresztény rendje és forradalom

Vass József
- 14

A Szent Szűz a vízkereszt titkában

Apollonio Sándor M. atya
- 18

Missziós szív

Antonelli Názáreti M. atya
- 20

Kicsoda Mária?

szerkesztőség
- 22

Máriával, Jézus anyjával

Waszkiewicz Lőrinc M. atya
- 24

Légy te is Szűz Mária lovagja!

szerkesztőség

Vezércikk

Kedves testvéreim! A régi év vége és az új év kezdete mindig a számvetés ideje: a gazdasági, de mindenekelőtt a lelki számvetése. Személyes költségvetések, de közösségi költségvetések is. És szerény újságunknak is meg kell vonnia lelki mérlegét: a 2024-es év kezdetével közeledünk havi lapunk negyedik évéhez, amely először 2021 áprilisában jelent meg. Célunk ezzel a folyóirattal az volt, hogy sokak szunnyadó hitét újra felébresszük, másokat erényesebb és szentebb életre ösztönözzünk, sokaknak adjunk egy kis vigaszt és bátorítást a szentség útján, és mindenekelőtt, hogy mindenki megértse, milyen fontos szerepet játszik Szűz Mária katolikus hitünkben és lelki életünkben. Sikerült? Eleget tettünk-e szerény munkánkkal Szűz Mária szolgálatára? Eléggé buzgók voltunk-e Szűz Mária megismertetésében és e folyóirat terjesztésében? Mindezek a kérdések lelkiismeretvizsgálatunk részét képezik, de az igazi lényeg az, hogy ez a kérdés mindannyiunkat érint. Amint arra már a kezdetektől fogva rámutattunk, az újságunk, a talán nem túl magas színvonala, a benne lévő hibák ellenére, a megjelenési forma ellenére, a Szűzanya szerelmeseinek családját, sőt szolgálóinak seregét akarja összegyűjteni, lovagjainak egy seregét. Akik megkapták, kapják vagy kapni fogják ezt az újságot - bármilyen módon, bármilyen eszközzel vagy személy által -, azoknak szent kötelességük, hogy másoknak is továbbadják, másokkal is megismertessék.

A "Szűz Mária Lovagja" nem rendelkezik rögzített árral, ingyenesen terjeszthető, és célja nem a pénzgyűjtés, hanem a lelkek gyűjtése, a lelkek megnyerése. Ezért annak, aki megkapja, az a felelőssége, hogy megismertesse másokkal, hogy terjessze, hogy elvigye még oda is, ahová még soha nem jutott el... Ez az egyetlen jutalom, amire szükségünk van a munkánkért, vagy inkább azért a munkáért, aminek elvégzéséhez a Szűzanya megadja nekünk a kegyelmet. Tehát pontosan ezt kérjük olvasóinktól: hogy jobban megismerjék a Szűzanyát, jobban szeressék, szolgálják őt azáltal, hogy megismertetik és megszerettetik másokkal, különösen azokkal, akik a legtávolabb vannak a hittől. Azért vagyunk lovagok, mert harcolunk, de nem a bűnösök ellen, hanem a bűn ellen a bűnösökért. Ezért minden olvasó szent kötelessége, hogy kerülje a bünt és imádkozzon, terjessze a magazint vagy bármilyen módon terjessze a Szűzanya iránti áhítatot. A magazinnak nincs ára, hanem felajánlásokból él: minden egyes fillért, amit a magazinért adnak, a magazin nyomtatására vagy más katolikus könyvek nyomtatására fordítunk. Ezért nem kérünk pénzt, de elfogadjuk az adományokat - amelyek a kiadói tevékenységünk folytatásához szükségesek -, és köszönetet mondunk mindazoknak, akik nagylelkűen támogatták és támogatják munkánkat. Minden lelki és anyagi jótévő, munkatárs és terjesztő számára januártól havonta szentmisét fogunk celebrálni lelkükért, az élő és elhunyt szeretteik lelkéért. Így együtt tartunk fenn egy lelki családot és egy lelki sereget.

A csoda tagadásának eretneksége I/II

Jack Taylor (catholic.com)

Ez egy elképesztő magyarázat arra, ahogy Krisztus megetette az ötezret, figyelmen kívül hagyja a Szentírás egyszerű szövegét, és megsemmisíti a katolikus igazságok egész sorát.

Hilaire Belloc (angol író) egyszer úgy fogalmazta meg az eretnekséget, mint "valamilyen teljes és önfenntartó rendszer megzavarását azáltal, hogy bevezetik annak valamely lényeges részének újszerű tagadását". A newtoni fizika példáját használta az önhordozó rendszer egy olyan típusaként, amelyben a tudományos állítások nem önálló tételek, amelyek önállóan visszavonhatók anélkül, hogy a rendszer többi részét felborítanák vagy befolyásolnák.

Belloc szerint a kereszténységben hasonló a helyzet. Amikor a kereszténység valamelyik igazságát megtagadják vagy

valami újszerűvel helyettesítik, az eredmény nem egy jobb kereszténység, hanem inkább egy új vallás lesz.

Belloc az eretnekségnek ezt a fogalmát a korszakok során kialakult nagy eretnekségekről szóló értekezésében fogalmazta meg, de a mai időkben is alkalmazható, amikor katolikus társaink a hagyományos katolikus hit újszerű tagadásait javasolják számunkra. Jellemzően a tagadás egy elszigetelt eseményre vonatkozik, de a keresztény igazságok összekapcsolódása miatt az eredmény nem más, mint egy új vallás. Ebben az összefüggésben annak divatos újraértelmezése, hogy Jézus hogyan táplálta az éhes tömeget, akik követték őt a városokból, valójában nem más, mint egy új vallásra való felhívás.

Divatos újraértelmezés

Az evangéliumi eseményekkel kapcsolatos hagyományos keresztény meggyőződés mindig is az volt, hogy Jézus a tömegeket úgy táplálta, hogy néhány kenyérből és néhány halból csodálatos módon mindenki számára elegendő ételt szaporított. Az újraértelmezés most azt mondja, hogy Krisztus valójában nem táplálta a tömeget, hanem inkább olyan körülményeket teremtett, amelyekben ők maguk táplálkoztak.

Az új elmélet szerint, amikor a tanítványok aggódtak, hogy nincs elég étel az emberek táplálására, Jézus figyelmen kívül hagyta a tanácsukat, miszerint küldjék el a tömeget, de nem azért, mert csodát akart tenni. Tudta, hogy csak az emberek egy részének nincs élelme; másoknak több élelem volt a köntösükben elrejtve, mint amennyire szükségük volt. Ezt azért tudta, mert az első századi zsidók kiválóan értettek az úton való túlélés művészetéhez, és így a legtöbbjüknel várható volt, hogy plusz kenyér van náluk.

Ezt szem előtt tartva mindenkit leültetett, elvette a tanítványoktól a kenyereket és a halakat, "föltekintett az égre, megáldotta, és tanítványainak adta, hogy osszák ki a népnek." (Lukács 9:16)

Az emberek látták Jézus példáját, amint megosztotta az ételt, és akiknek volt felesleges élelmük, megmozdultak, hogy ők is megosszák embertársaikkal, azt, amijük van. Ahelyett, hogy kivettek volna belőle, inkább a kosarakba dobták a felesleges élelmet, amelyeket továbbadtak. Sőt, annyi felesleges ételt dobtak bele, hogy több teli kosár is megmaradt, miután mindenki jóllakott.

Mondják, hogy ez a kenyér- és halszaporításnak változata nem a katolicizmus megdöntésére való felhívásként jelenik meg, hanem a józan ész alkalmazásaként egy elszigetelt bibliai eseményre. Világi szemszögből nézve ez a Szentírás hihető értelmezésének tűnik. Ami csodának tűnt, azt az első századi zsidók szokásainak egy kis ismerete megmagyarázza. Ezenkívül egy jó erkölcsi leckét kapunk az osztozkodásról.

Az egyetlen probléma ezzel az elmélettel az, hogy egyáltalán nem a Szentírás értelmezése. Ez egy kitaláció, amelyet a Szentírásba illesztettek. Hamis evangéliumot tanít, azt, hogy az emberek nem Jézus természetfeletti kegyelme által válhatnak erkölcsileg jobbak, hanem Jézus példáját látva. Ennek

az üzenetnek a közvetítésével, és a keresztény tanítás összefüggései miatt aláássa Krisztus istenségének dogmáit, az Eucharishtiában való valóságos jelenlétet és a pap-ság szentségi szerepét.

Egy hamis evangélium

Az első állítás - miszerint nem a Szentírás értelmezése, hanem kitaláció - a legkönnyebben bizonyítható. A Katolikus Egyház Katekizmusa a Szentírás értelmezéséről szólva azt mondja, hogy "egy ősi hagyomány szerint a Szentírásnak két értelmét lehet megkülönböztetni: a szó szerinti és a lelki értelmet". (KEK 115)

A szó szoros értelmében az ihletett író szavait és szándékát vizsgáljuk, hogy lássuk, mit mondott és tett Krisztus a nyilvános működése során. Szellemi értelemben többféleképpen is mélyebbre tekintünk, hogy lássuk, mit tanít nekünk Krisztus a szavai és tettei által.

Tudjuk, hogy Krisztus a szó szoros értelmében keresztet hordozott a szenvedés során, és megértettük, hogy ezt a szenvedés részeként tette, amelyet a mi bűneinkért való vezeklésért szenvedett el. A keresztények megértették, hogy ezzel a cselekedetével Krisztus azt mutatta meg nekünk, hogy keresztényként mi is keresztet fogunk hordozni, és hogy türelemmel kell viselnünk, ahogy ő is tette, még akkor is, ha igazságtalanul kapjuk. Mindez az értelmezés azonban az írott szavak szó szerinti értelmezéséből fakad: "Kiment, viselve saját keresztjét". (Jn 19:17)

Ily módon minden érvényes értelmezésnek valahol a Szentírás írott szavaiban kell rögzülnie, amelyek tényleges eseményeket írnak le. És a Szentírás által leírt eseményeknek valóságnak kell lenniük. Ha Krisztus valóban nem keresztet vitt szenvedése alatt, akkor egyszerűen ostobák vagyunk az olyan hagyományainkban, mint például a keresztúti stációk, és a kereszt türelemmel való hordozásáról szóló tanításainkban.

Lukács evangéliumának kilencedik fejezete ezekkel a szavakkal írja le a Krisztust a városból követő tömeg táplálását:

A nap már hanyatlóban volt. Odament hozzá a tizenketű: „Hagyd, hadd menjen el a nép – figyelmeztették –, hogy a környékbeli falvakban és tanyákban szállást és ételmezt keressenek maguknak, mert itt a pusztában vagyunk.” „Ti adjatok nekik enni” – válaszolta. „Nincs, csak öt kenyérünk és két halunk – mondták. – El kellene mennünk, hogy ennyi népnek ennivalót vegyünk.” Volt ott vagy ötezer férfi. Erre azt az utasítást adta tanítványainak: „Telepítsétek le őket ötvenes csoportokban.” Úgy is

tettek, letelepedtek mindnyájan. Most kezébe vette az öt kenyeret és a két halat. Föltekintett az égre, megáldotta, és tanítványainak adta, hogy osszák ki a népnek. Mindnyájan ettek és jól is laktak, s végül még tizenkét kosárra való maradékot szedtek össze. (Lk 9, 12-17)

Nincs szó a ruhába rejtett ételről, nincs szó arról, hogy Jézus tudott volna az elrejtett ételről, nincs szó arról, hogy bárkinek is több lett volna a szükségesnél, és egyáltalán nincs szó arról, hogy bárki plusz ételmezt tett volna a kosarakba. Az, hogy az emberek mit viseltek, nincs megemlítve. Hogy mit vittek vagy mit nem vittek magukkal, az nincs megemlítve. Valójában nincs egyetlen olyan szó sem, amelyből az új értelmezés kiindulhatna.

Ha megnézzük, hogy mi van leírva, arra a következtetésre kényszerülünk, hogy az új értelmezés valójában elmentés a szöveggel. Ha valaki elhitt valamit ebben az eseményben, azok a tanítványok voltak, akik azt hitték, hogy az embereknek nincs ételmük. "Hagyd, hadd menjen el a nép – figyelmeztették –, hogy a környékbeli falvakban és tanyákban szállást és ételmezt keressenek maguknak, mert itt a pusztában vagyunk." (Lukács 9:12)

Ha elolvassuk Máté, Márk és János evangéliumát, akkor ezekben a beszámolókból azt találjuk, hogy maga Krisztus mondja, hogy az embereknek nincs mit enniük: "Sajnálom a népet. Már harmadnapja kitartanak mellettem, és nincs mit enniük." (Mt 15,32) János evangéliumában Jézus azzal teszi próbára Fülöpöt, hogy megkérdezi: "Honnan veszünk kenyeret, hogy legyen mit enniük?" (János 6:5), ami arra utal, hogy Krisztus és a tanítványok között köztudott volt, hogy a népnek nincs ételme.

Az új elmélet tehát nem Isten ígéjében gyökerezik, ahogyan azt az említett szerző írásba foglalta. Ez egy idegen fogalom. Nemcsak idegen, hanem szöges ellentétben áll a Szentírással, mert a szöveg minden olvasata azt mutatja, hogy a szerző szavai és szándéka éppen az ellenkezőjét mutatták: hogy a népnek nem volt ételme, és a tanítványoknak sem volt elég ahhoz, hogy elkezdjék etetni őket.

Forrás:
<https://www.catholic.com/magazine/print-edition/the-heresy-of-denying>

Gianna Emanuela Molla

Szent Gianna Beretta Molla

Az élet csodája

Interjú szent Gianna Beretta Molla lányával

Canavesi Ambrus M. atya

Kevés olyan kiváltságos gyermek van, ha egyáltalán van ilyen, akinek az édesanyját a katolikus egyház hivatalosan szentté avatta. De még ennél is különlegesebb érzés azt tudni, hogy ennek az embernek az életét a szent édesanya áldozatának gyümölcseként tisztelhetjük. Az Isteni Gondviselés kegyelméből ilyen az egyedülállóan kiváltságos helyzetből fakadt Dr. Gianna Emanuela Molla, Szent Gianna Beretta Molla (1922-1962) lányának élete. Az ő édesanyja szent feleség és anya, és egyben a szent orvos kitűnő személyisége volt. Dr. Gianna Emanuelával azért találkoztunk, hogy megismerjük kiemelkedő édesanyja szentséges alakját - akit 2004-ben II. János Pál pápa avatott szentté - és az ő segítségével ismerhessük meg az ő szent családjának titkát.

Az Ön édesanyja úgy döntött, hogy visszautasítja az abortuszt és a méheltávolítást is, mivel ezek olyan műtétek lettek volna, amelyek során kioltották volna az Ön életét. Így 1962. április 28-án, hét nappal az Ön születése után édesanyja a mennybe született, az Anyaszentegyház pedig később szentté avatta őt azért, ahogyan élt és ahogyan meghalt. Milyen érzés olyan asszony lányának lenni, akit az egyház szentté avatott?

Ha egy édesanyát szentté avat az Egyház, akkor az teljességgel az Isten kegyelmének köszönhető. Ez tehát nem hogy ritka, hanem teljességgel példátlan eset. Ez nekem hatalmas öröm, nagy megtiszteltetés és egyben nagy felelősség is. Minden reggel, amikor felébredek és kinyitom a szemem, először köszönetet mon-

dok az Úrnak, Szűz Máriának, aki összeismertette az én szent édesanyámnak és annak az édesapának a szívét, aki e szent asszony méltó házastárs volt. Köszönöm az Úrnak a saját életem ajándékát is. El kell mondanom, hogy nem lennék most itt mindannyiótokkal, ha nem szeretett volna ennyire az Isten és a szüleim. Az élet ajándéka valóban a legnagyobb, legértékesebb és legszentebb ajándék, amit az embernek mindig kötelessége tiszteletben tartani, szeretni, megvédeni és továbbadni.

Milyen érzés volt elfogadni, hogy az Ön életéért az Ön a szent édesanyja a halálával fizetett?

Amikor kicsi voltam, mindenki azt mondta, hogy édesanyám a Mennysországból van, és ezt az igazságot nehéz volt teljesen feldolgoznom. A legtöbbet az édes-

apám mesélt anyuról. Mondhatom, hogy minden áldott nap gondolt rá, és olyan jól sikerült életben tartania az emlékét, és mindenekelőtt "valóságos" lénnyé tennie őt ezen a földön, valamint a védelmezőmnek a Paradicsomban, hogy amikor az édesapám meghalt, olyan volt, mintha vele együtt másodszor is elvesztettem volna az anyukámat. Édesapa volt az, aki felnőtt koromban megértette velem édesanyám rendkívüli áldozatvállalását. Elmagyarázta azt is, hogy miért hozta ezt a döntést, és segített leküzdeni azt az egzisztenciális büntudatot, amit a testvéreimmel és vele szemben is gyermekkorom óta éreztem, és sikerült neki megnyugtatótnia. Édesapám elmondta nekem, hogy édesanyám szerint nekem ugyanolyan jogom volt az élethez, mint az akkorra már megszületett testvéreimnek. Édesanyám azt is jól tudta, hogy abban a helyzetben egyedül ő jelentette az Isteni Gondviselésnek azt az eszközét, hogy én a világra jöhessek. Édesapám a testvéreim nevelése és fejlődése szempontjából teljesen a Gondviselésre hagyatkozott, amivel édesanyám és más családtagjainak példáját követve.

El tudná magyarázni részletesen, milyen drámai döntés előtt álltak a szülei a terhessége idején?

Az első három gyermek, Pierluigi, Mariolina és Laura születése után édesanyának két spontán vetélése volt még az én fogantatásom előtt. 1961 szeptemberében, az újabb terhesség második hónapjának vége felé volumenese fibromiómát (közismertebb nevén "fibromát") diagnosztizáltak a méhében. Szeretném hangsúlyozni, hogy ez jóindulatú daganat volt, hogy érzékeltessem annak az áldozatnak a nagyságát, amit az édesanyám értem hozott. Ahogy édesapám elmondta, abban az aggasztó helyzetben édesanyám három megoldás közül választhatott. Az első megoldás az lett volna, hogy eltávolítják a fibrómát, megszakítják a várandósságot, és meggátolják, hogy később újra várandós legyen. Ez lett volna a legbiztonságosabb és a legkevésbé kockázatos az ő élete szempontjából ebben a terhességben és a jövőjét illetően is. A második megoldás az lehetett volna, hogy eltávolítják a fibrómát, megszakítják a várandósságot, és megőrzik a további várandósságok lehetőségét. Ez lett volna a legbiztonságosabb és a legkevésbé kockázatos akkori állapotos helyzetben és nem a jövő szempontjából. A harmadik megoldás az lett volna, hogy kiveszik a fibrómát, nem szakítják meg a várandósságot, és megőrzik a további várandósságok lehetőségét. Ez volt a legkockázatosabb és legaggasztóbb választás az ő élete szempontjából ennél a várandósságával és a jövőjével kapcsolatban is. Ő pedig éppen e harmadik megoldás mellett döntött. A mióma eltávolítását célzó műtét előtt, bár tisztában volt a várandósság folytatásának kockázatával, azzal a veszéllyel, hogy a terhesség első hónapjaiban a méh összevarrása során a varrat nem lesz tökéletes, ami a méh másodlagos megrepedésével és halálos veszéllyel járhat mind a saját, mind a baba számára,

mégis könyörgött a sebésznek, hogy mentse meg a benne lüktető magzat életét, vagyis az én életemet, ő maga pedig teljesen az ima és a Gondviselés hatalmára bízta magát. Így maradhatott meg az én életem. Édesanyám hálát adott az Úrnak, és a szülést megelőző hét hónapot, ahogy később elmondta az az édesapám, páratlan lelki erővel és töretlen elkötelezettséggel viselte anyaként és orvosként is. Hivatását egészen addig gyakorolta, míg kórházba nem került. Néhány nappal a szülés előtt, miközben mindvégig bízott a Gondviselésben, kész volt lemondani a saját életéről is, csak hogy megmentse a Teremtő ajándékának tartott magzatgyermeket.

– Világos egyértelműséggel – emlékezett vissza édesapám – határozott, de ugyanakkor derűs hangon, áthatóan mély tekintetével, amit soha nem fogok elfelejteni, kijelentette: Ha döntened kell köztem és a baba között, ne habozz: válaszd akkor – mert én ehhez ragaszkodom – a babát! Őt mentsd meg!”

Édesapám, aki jól ismerte felesége, Gianna nagylelkűségét, áldozatkészségét, döntéseinek átgondolt voltát és erejét, lelkiismereti kötelességének érezte, hogy tiszteletben tartsa ezt a döntését még akkor is, ha az rendkívül fájdalmas következményekkel járhat rá és a gyermekeikre nézve is. 1962. április 20-án, nagypénteken anyukám ismét kórházba került, ahol természetes úton megindították a szülést, a beavatkozás azonban nem sikerült, ezért április 21-én, nagyszombaton reggel császármetszéssel segítettek világra. Néhány óra múlva romlott az általános állapota. A

láza egyre magasabbra szökött és a szülés szövődményeként kialakult fertőző hashártyagyulladás miatt szörnyű hasi fájdalmak gyötörték. Április 28-án, fehérszombat hajnalán apja korábban kifejezett kívánságának megfelelően elvitték a Ponte Nuovo di Magentában lévő szülőházába, ahol reggel 8 órakor egykori nászágyában meghalt.

Egy ilyen hősie döntés nem egy pillanat alatt születik, hanem az erényre és önfeláldozásra való nevelés eredménye, amelynek távoli gyökerei vannak. Mesélne nekünk valamit Szent Gianna Beretta Molla életéről?

Édesanyám 1922. október 4-én, Assisi Szent Ferenc ünnepén született a Milánó tartományban lévő Magentában. Az Úr az élet ajándékával együtt két mélyen keresztény szülőt is adott mellé, akik mindketten ferences harmadrendűek voltak. Tizenhárom gyermek közül ő volt a tizedik, akik közül öten korán meghaltak, hárman pedig Istennek szentelték magukat: Enrico, aki kapucinus missziós orvos a braziliai Grajauban, Alberto Maria atya, akit ma az Anyaszentegyház Isten szolgájának nyilvánított; Giuseppe, mérnök-pap, és Virginia, aki orvos apácánővér a Canossiane nevű rendben. Tizenöt éves korában élete alapvető és meghatározó élményét élte át egy lelkigyakorlaton. A lelkigyakorlatok emlékére jegyzetfüzetébe azt írta: „Úgy akarok félni a halálos büntől, mint a mérges kigyótól; és még egyszer ismétlem: inkább ezerszer meghalok, mintsem megbántsam az Urat.” Miközben szorgalmasan tanult, erős hitét az Actio Catholicában, fiatalok körében végzett apostolkodásával edzette.

Több mint nagylelkű elkötelezettségről tett tanúbizonyságot a Szent Vince Hölgyek konferenciáin, amivel az idősek és rászorulók iránt szeretetét mutatta ki. Azzal, hogy szeretete és szolgálta felebarátját, úgy érezte, hogy magát Jézust szereti és szolgálja. Ahogy a testvére, Alberto atya, a nagybátyám vallotta: "Giannában mindig nagyon mélyen gyökeredett a másokkal való jótekingodás eszménye, ezért is választotta az orvosi hivatást, mert ezt tartotta az apostolkodás egyik leghatékonyabb eszközének.” Ez a hivatás minden másnál közvetlenebbül tette neki lehetővé, hogy a fáj-

dalom és betegség által gyötört felebaráthoz forduljon, hisz a beteg emberben magát a szenvedő Jézust látta. S hogy miként élte meg orvosi hivatását, arról a Küldetésünk szépsége című kéziratában számolt be. Ebben ezt olvashatjuk: "Nekünk (orvosoknak) olyan lehetőségeink vannak, amelyek a papnak nincsenek. A mi küldetésünk nem ér véget azzal, amikor az orvoslásra már nincs szükség. Mert ott van még a lélek, akit Istenhez kell vinni, és a mi szavunk (mint az orvosok szavának) lehetősége van erre. Minden orvosnak át kell adnia őt (a beteget) a papnak.” Mindig sokat imádkozott, hogy ezzel is példát mutasson az Actio Catholicában résztvevő fiatal nőknek. Azt mondta nekik: „Ne feledjük, hogy az apostolkodás mindenekelőtt és elsősorban térden állva történik!” Naponta elmondta a rózsafüzért. Ehhez már gyermekkorában hozzászokott, amikor egész családjával együtt imádkozott. Ugyanezt ajánlotta a fiatal lányoknak is, amikor ezt mondta nekik: „A Szűzanya segítsége nélkül nem juthatsz a Paradicsomba.” Ő maga sokat imádkozott, de imára serkentette az embereket is. Fohászkodott, hogy Isten mutassa meg neki az ő hivatását, közölje vele az Ő akaratát, hogy a lehető legjobb módon szolgálhassa Őt. Először arra gondolt, hogy világi misszionáriusként Brazíliába megy, hogy ott orvosként segítse a testvérét, Alberto atyát. Fizikai alkata azonban nem volt elég erős ahhoz, hogy elviselje a trópusi hőséget. A lelki vezetője meg tudta győzni arról, hogy nem ez az ő útja, és arra bátorította, hogy alapítson ő is egy olyan szent családot, mint amilyenből ő maga is származott. 1954 júniusában, majdnem 32 évesen elment Lourdes-ba egy másik orvos testvérével, Ferdinandóval együtt, aki egy UNITALSI vonattal indult, hogy betegeket kísérjen, mert imádkozni akart a lourdes-i Szűzanyához. Ott arra kérte a Szűzanyát, engedje meg neki, hogy találkozzon azzal, aki a házastársa lesz, akit az Úr örökkévalóságtól fogva neki rendelt. Pontosan ugyanezen év december 8-án, a Lourdes-ban tisztelt Szeplőtelen Fogantatás ünnepén volt az első igazi találkozása édesapámmal, akit akkor már öt éve ismert, és néhány hónapos jegyesség után 1955. szeptember 24-én összeházasodtak a magentai Szent Martin bazilikában, édesanyám plébániáján.

Keresztény rendje és forradalom

Vass József

Isteni elvek és emberi történelem

Ahhoz, hogy megértsük a világot, amelyben élünk, nem elég ismerni az azt megelőző történelmet, hanem meg kell próbálnunk a történelem értelmét is megragadni, a történelmet magasabb elvek fényében értelmezni. Vagyis a keresztény felfogás szerint a történelem nem korszakok egymásutánja, amelyek mindig új és mindig más értékeket hoznak magukkal, és amelyeket ezért nem lehet egymással összehasonlítani. A hit fényében ugyanis tudjuk, hogy a történelemnek van kezdete - a teremtés - és van vége is - az utolsó ítélet. És a hit olyan elveket is kínál, amelyek fényében megítélhetjük a különböző történelmi korszakokat és társadalmakat, megítélhetjük tökéletességüket vagy tökéletlenségüket. És mik lennének ezek az elvek? Az elvek az erkölcsi rend alapelvei: Isten a világgegyetem törvényhozója, és az embernek adott egy természetes erkölcsi törvényt, amely alapján megítélheti a társadalmat. Krisztustól kezdve a természeti törvény mellett van egy természetfeletti evangéliumi törvény, valamint az Egyház intézménye, egy természetfeletti társadalom és Krisztus titokzatos teste. Ezért Krisztustól kezdve - vagy az atyák nyelvezete szerint az emberi történelem utolsó szakaszában - az egymást követő különböző történelmi és társadalmi szakaszokat a természetes és isteni törvénynek való megfelelésük, valamint az állam és az Egyház viszonya alapján kell megítélni.

A társadalom keresztény modellje

Ez az előfeltevés nagyon fontos annak megerősítéséhez, hogy az Egyház saját tanítása a tökéletes társadalom modelljét javasolja, amennyiben jobban tiszteletben tartja azt az isteni rendet, amellyel Isten az embert teremtette és társadalmi lénné tette. Tökéletesebb, amennyiben jobban segíti az embert célja - lelke üdvössége - elérésében, anélkül, hogy úgy tenne, mintha behatolna a hit területére, vagy

bitorolná az Egyház tekintélyét, inkább lehetővé teszi az Egyház számára, hogy jótékonyan befolyásolja a népek szokásait és kultúráját. Ezt a modellt - amelyet XIII. Leó pontosan leírt Immortale Dei (Halhatatlan Isten) című enciklikájában - kereszténységnek nevezhetjük, mint a keresztény elvek társadalmi megvalósulását, és a középkori kereszténység volt az emberi történelemben az a társadalom, amely a legközelebb került ehhez az örök modellhez. A modernitásban bekövetkezett eltérés a kereszténység modelljétől ezért nem lehet másként megítélni, mint alapvetően negatívnak - még ha véletlenül társadalmi vagy egyéb előnyökkel is járt az emberek számára (gondoljunk csak a tudományos felfedezésekre) -, sőt, mivel lázadást jelent az Isten által a politikai és társadalmi szervezetekben is elhelyezett rend ellen, valóban forradalomról, vagy inkább forradalmak sorozatáról van szó.

Forradalom és lázadás

Fontos hangsúlyozni, hogy forradalomról és lázadásról vagy rebellióról beszélni nem ugyanaz. A lázadás egy igazságtalannak ítélt állapot vagy politikai rend elleni erőszakos reakció: önmagában sem nem pozitív, sem nem negatív, hanem attól függ, hogy mire törekszik, és irányulhat egy korábbi rend újjáépítésére is. A forradalom ezzel szemben mindig lázadás egy rend és annak elvei ellen, hogy azt lerombolja és más elvekkel váltsa fel. A forradalom ebben az értelemben a társadalmi, vallási és politikai természetes rend ellensége és rombolója: bármennyire is javasolja - és valójában meg is teszi -, hogy a fennálló rendet egy alternatív renddel - amely a valóságban csupán egy "állapot" - cserélje fel, a forradalom valójában a rendetlenséget, minden rend megsemmisítését és negligálását, semmi bevézését szolgálja. A forradalom - írja a híres francia író, Gaston de Ségur - a lázadás elvként és törvényként való felemelése. „A forradalom nem pusztán

a lázadás ténye [...] ez a lázadás törvénye, a lázadás elve, amely a társadalmak gyakorlati szabályává és alapjává vált, ez a törvényes hatalom rendszeres megtagadása; ez a lázadás elmélete, a lázadás védelmezése és büszkesége, minden lázadás elvének jogi szentesítését jelenti”. Ezért olyan szörnyen igaz a híres mondat, miszerint "a forradalom megeszi saját gyermekeit": a forradalmárok mindenekelőtt a dolgok természetes rendjét kérdőjelezik meg vallási, politikai, gazdasági és társadalmi téren, azt állítva, hogy azt egy alternatív "renddel", azaz egy soha nem létező, általuk csak elméletileg megalkotott állapottal akarják megváltoztatni. Hamarosan azonban ez a "dolgok állapota", mint elvont és természetellenes, összeomlik maguknak a forradalmároknak a keze által, akik egy új, általában szélsőségesebb rendszert javasolnak. És így a forradalom lépésről lépésre felemészti mélységeit egy olyan fejlődésben, amelyet csak a természetes és isteni rendhez való visszatérés állíthat meg: természetes, mivel az ember természetén alapul, és isteni, mivel ez is a Teremtő Isten törvényhozó és rendező tevékenységének eredménye.

A forradalom útja

Ez a látásmód - amely sok olvasó számára hallatlannak és teljesen újnak fog tűnni - valójában, ha belegondolunk, számos példának felel meg a modern történelemben, és a szentatyák is magukévá tették. Mindenekelőtt XII. Piuszt kell megemlítenünk, aki az Olasz Katolikus Akcióhoz intézett 1952-es beszédében arra hivat fel figyelmünket, hogy a modern történelemben a forradalom három lépését a rend lerombolásának, valamint Isten és műve megtagadásának három lépéseként lássuk. Így összefoglalja a Szentatya: „Az elmúlt évszázadokban megkísérelte a Krisztus titokzatos testében lévő egység szellemi, erkölcsi, társadalmi felbomlását. Természetet akart kegyelem nélkül; értelmet hit nélkül; szabadságot tekintély nélkül; néha tekintélyt szabadság nélkül. Egyre konkrétabbá váló "ellenség", olyan gátlástalansággal, amely még mindig megrázképtető: Krisztus igen, Egyház nem. Aztán: Isten igen, Krisztus nem. Végül az istentelen kiáltás: Isten halott; sőt: Isten soha nem is volt. És itt a kísérlet arra, hogy a világ szerkezetét olyan alapokra építsék, amelyekre Mi nem habozunk rámutatni, hogy elsősorban az emberiséget fenyegető veszélyért felelősek: Isten nélküli gazdaság, Isten nélküli jog, Isten nélküli politika.” Nem nehéz felismerni ebben a három lépésben a

forradalmi szellemnek három lépését, vagyis a protestáns vallási forradalom, a francia politikai forradalom és végül az orosz gazdasági és részben társadalmi forradalom.

A három forradalom

Az elsővel kapcsolatban - amit inkább „reformációnak” szoktunk hívni - jogosan beszélünk egy forradalomról, mert Luther és követői kezdetől fogva nem megreformálni akarták az egyházat, hanem lerombolni, a katolikus egyházzal - az egyetlen Krisztus által alapított és évszázadokon át tartó folytonosságát bizonyítani tudó egyházzal - való egységet megbontva azt egy "szellemi egyház" koncepciójával helyettesítették. Valójában a maguk javára sajátítják ki a kiáltást: "Krisztus igen, de Egyház nem". Ők keresztények - vagyis hiszik, hogy Jézus Isten -, de nem fogadják el az Egyház közvetítését, és így nem fogadják el a világban létrehozott isteni rendet, amely az emberiség üdvösségét és a megtestesült Igével való közösségüket az Egyház, annak évszázadokon átívelő misztikus kiterjesztése által akarja közvetíteni. A forradalom második lépését a következő kiáltás jelzi: "Isten igen, de Krisztus nem". A deista (Isten létét tagadó) felvilágosodás által előkészített francia forradalom fő ellenségének a katolikus egyházat tekintette, de általánosan a kereszténységet is. A francia forradalmárok közül nagyon kevesen voltak ateisták, de mindannyian babonának tartották a kereszténységet, és egy új, a modern értelemnek megfelelő vallást akartak létrehozni, azaz egy misztikától és valódi vallásosságtól mentes vallást, amelyet inkább politikai vallásnak szántak. Ilyen módon a mennyek országa iránti érdeklődés elhomályosult és megtagadták az emberiség és Istenség közötti egyetlen közvetítőt, Jézus Krisztust. A harmadik forradalom a bolsevik forradalom, az orosz forradalom volt, amely a magántulajdon eltörlésével egy kommunista rendszer létrehozásához vezetett. A természeti rend megtagadása itt még nyilvánvalóbb, ahogyan a mennyei Paradicsom felváltása a földi Paradicsommal: a tulajdon és tulajdonosok nélküli világ, ahol minden javak közösek, a kommunisták elérhetetlen célja. Ezért nem csupán politikai forradalomról van szó - polgári forradalomról, amely csak a vezető osztályt érinti -, hanem társadalmi és gazdasági forradalomról, amely minden embert érint: ezért egyik céljuk minden ember átnevelése. Istentelen kiáltásuk nyíltan ateista: Isten halott, megöltük Istent, sőt Isten soha nem is létezett. A harmadik forradalom nemcsak a közve-

títést szünteti meg, hanem minden természetfeletti utalást, az egész isteni és természeti rendet meg akarja szüntetni. A kommunizmus az ember vallásosságának és a transzcendencia természetfölötti rend iránti nyitottságának alapjait sújtja, magát az Isten fogalmát akarja megszüntetni, és helyébe az emberiség fogalmát akarja állítani.

És a negyedik?

Az igazi kérdés azonban az, hogy történt-e időközben a forradalomnak egy újabb szakasza, és a kérdés egyáltalán nem helytelen, tekintve, hogy időközben a kommunista forradalom világszerte véget ért, de a társadalom és az emberiség szétesése folytatódott. És valóban, sok szerző - minden irányzatból - elismeri, hogy időközben a forradalomnak egy negyedik szakasza is létrejött, amit a magyar filozófus, Heller Ágnes - mint elkötelezett híve - "totális forradalomnak" nevez. Ez a nyugati országokban a szexuális forradalommal kezdődött, és most az egyre gyorsabb és agresszívabb médián keresztül egyre

gyorsabban terjed az egész világon. Olyan forradalom ez, amely már nemcsak a természetfeletti rendet tagadja, hanem a természeti rendet is. A harmadik forradalom kiáltása ez volt: "Istent nem, de az embert igen". Ez a totális forradalom viszont úgy tűnik, hogy mindenféle rendet el akar pusztítani, és még ostobábban kiáltja: "Még az embert sem akarjuk". Ez egy többarcú forradalom: az egyik a szexuális forradalom, amely tagadja a szexualitás és a reprodukció közötti függőséget. A másik az ökológiai forradalom: a világot nem az ember számára teremtették, sőt az ember károsítja az ökológiát, és el kell tűnnie, hogy helyet adjon az érintetlen természetnek. A másik a gender-elmélet, amely még a nemek közötti különbség természetességét is tagadja, és azt állítja, hogy egy nő érezheti magát férfinak, egy férfi pedig nőnek. De ez a mentalitás oda vezetett, hogy egyesek azt állítják, hogy macskának, növénynek stb. érzik ma-

gukat. Röviden, még az emberi természet és a teremtett rend minden formája eltűnik ebben a forradalomban, amely valójában egyre anarchikusabb és törzsi formákban érvényesül. És valójában a nacionalizmus, azaz törzsiszmus ezeknek a mozgalmaknak a következménye: az embernek le kell mondania a civilizációról, a kultúráról, magáról a technológiáról, és a hippiközösségekre, az ökológiai közösségekre vagy a „Black Live Matter” nevű mozgalomnak (Mozgalom a Fekete Életekért) tiltakozásai során kialakult megszállt városrészek örökös törzsiszmusában kell élnie. Mindenesetre a teremtésben nem ismerik fel a rendet - sőt, nincs is értelme teremtésről beszélni, mert az egy Teremtőre utalna -, és még kevésbé akarnak rendet teremteni: a pillanat élvezete az egyetlen, ami számít, és a polgári és társadalmi rend minden tervét elutasítják.

A Szent Szűz a vízkereszt titkában

Apollonio Sándor M. atya

Vízkereszt ünnepe elvezet minket a karácsony liturgikus idejének befejezéséhez, de közben a karácsonynál világosabban fejezi ki a megszületett gyermek istenségét és királyságát. Próbáljunk meg most elmélyedni ennek az ünnepnek a jelentésében és különösen abban, hogy Mária milyen szerepet játszik ebben a titokban.

A hármask ünnepe

A Benedictushoz tartozó antifóna a Vízkereszt reggeli dicséretében így hangzik: "Ma kapcsolódott mennyei Jegyeséhez az Egyház, mert Krisztus lemosta bűneit a Jordán vizében; a napkeleti bölcsek

ajándékaikkal siettek a királyi menyegzőre; és a borra vált víznek örvendezik a násznép. Alleluja".

Ebben az antifónában összegződik Isten emberiségnek való kinyilatkoztatásának három fő mozzanata: 1.) a keletről jött bölcsek imádása; 2) Jézus megkeresztelése a Jordán folyóban; 3) a kánai menyegző csodája. Az első és az utolsó eseményben Szűz Mária úgy jelenik meg, mint aki közvetlenül részt vesz Isten embereknek való kinyilatkoztatásának titkaiban: a bölcsek imádják a gyermeket az Anya karjaiban, mutatva, hogy az, aki a jászolban állt nem csupán gyermek, hanem Isten is; a tanítványok kezdenek hinni Krisztusban a galileai Kánában történt csoda miatt, akit Szűz Mária kieszközölt. Ma is, mint

akkor, Szűz Mária az emberek számára az a kiváltóságos út, amelyen keresztül a hit erőnye és a Szentlélek ajándékai révén hozzáférhetnek Isten lelkükben való megnyilvánulásához.

Mindenesetre maradjunk el az evangéliumi versnél, amely a leglényegesebb módon foglalja össze a Vízkereszt misztériumát, és ahol Szűz Mária fontos szerepet játszik: "[A bölcsek] bementek a házba, és meglátták a gyermeket Máriával, az anyjával, és leborulva imádták őt" (Mt 2,11). Mélyüljünk el ebben az evangéliumi részben a híres jezsuita Cornelius a Lapide bibliai értelmezése által.

Szegény család egy szegény barlangban

Mivel itt "ház" szerepel, és nem "istálló" vagy "barlang", egyesek úgy gondolják, hogy az istállóban történt születés után Szent József talált egy elfogadhatóbb házat, és odaköltözött Máriával és a kis Jézussal. Valójában az Augustus császár által elrendelt népszámlálás miatt Betlehemben uralkodó zsúfoltságnak fokozatosan csökkennie kellett, majd teljesen megszűnnie, miután a máshonnan érkezett emberek teljesítették a császári törvény előírásait. E feltevés szerint ebben a házban zajlott volna a bölcsek imádása. Szent Epiphanius (Contra hereticos, 51) és mások is így gondolják.

A jámbor hagyomány szerint azonban, amely a mi bölcsőinkben is látható kifejezést talál, a Szent Család akkor még abban az istállóban lakott, ahol a gyermek Jézus született, és ahol tehát a bölcsek imádták. Ez a hagyomány azon a tényen alapul, hogy a zsidók "otthonnak" neveztek minden helyet, ahol valaki élt, legyen az állat vagy ember. Például a 104-es zsoltárban "ház" a gólyafészket jelenti: "a ciprusokon van a gólyának otthona". Mivel a rómaiak által végzett népszámlálás, amely az egész népet kötelezte, hetekig és hónapokig tartott, Betlehemben állandóan jöttek-mentek az emberek, akik, mivel szinte mind gazdagabbak voltak Józsefnél, biztosították a város legjobb helyeit. Így történt, hogy még Mária és a csecsemő Jézus sem tudott rendes házban szállást találni, önként osztottak Szent József helyzetében, aki "az Úr szegényei" volt. Így a nagy pompához szokott bölcsek - és velük együtt Krisztus valamennyi tanítványa - elkezdtek az evangéliumi szegénységről tanulni, mert Krisztus országa az alázaton és a világ hiúságainak megvetésén alapul, nem pedig a gazdagságon és a fényűző palotákon. Ezt gondolja Szent Ágoston a Vízkeresztről szóló 204. és 204/A prédikációban, Szent Jusztinusz, Aranyszájú Szent

János, Nyssai Szent Gergely, Szent Bernát, Szent Tamás és a misztikusnő Agredai Mária. A jezsuita atya Suárez Ferenc hozzáteszi: "A Szűz az istállóban maradt, szoptatta a kis Jézust, egészen a megtisztulásáig", azaz karácsony után 40 napig. Szent Jeromos a 147. levélben szintén ezen a véleményen van: "Azon a helyen hirdették az angyalok Isten születését; oda sereglettek a pásztrok; ott ragyogott fel a csillag fénye; ott borultak le a bölcsek imádkozva". Mivel az állatok istállója gyakran közvetlenül hozzáépült ahhoz a házhoz, ahol az emberek éltek, az istállót is háznak lehetett nevezni, hiszen annak része volt. Gyakran előfordul az irodalomban, és a Bibliában különösen, hogy a részt az egésze, az egészet pedig a részre használják.

A szent Szűz: Jézus anyja és az evangélium első hirdetője

Az evangélium itt nem Józsefről beszél. Ő minden bizonnyal jelen volt, és mindent megtett, hogy meleg és otthonos legyen ez a gondviselésre szolgáló hajlék. De az evangélista nem említi őt, hogy még egyszer világossá tegye, hogy nem ő volt Jézus természetes apja, még akkor sem, ha teljes jogú apaságot vállalt. A bölcsek természetfeletti módon tudták felfogni e gyermek istenségének és Máriától való szűzi születésének titkát. Ugyanakkor mélyseges tisztelettel viseltettek Szent József iránt is, mint aki Isten által minden ember közül kiválasztott volt, hogy az Ő Fiát és legszentebb Anyját szolgálja.

Mivel Szűz Mária, mint a Szentlélek jegyese, teljes mértékben élvezte a nyelvek ajándékát, a bölcseknek a saját nyelvükön beszélve - vagy legalábbis megértette magát velük - hirdette az örömhírt, és elmagyarázta nekik a hit legfőbb igazságait Istentől és az Ő megtestesüléséről. Ezért az újszülött gyermek iránti hittel és szeretettel telve, Istenként imádták őt, és egyúttal egészen különleges kultusszal tisztelték a Szeplőtelen Szűz Máriát.

Anyagi ajándékok és lelki kincsek

A bölcsek aranyat, tömjént és mirhát ajánlottak fel az újszülött királynak, de nagyobbak voltak azok a lelki ajándékok, amelyeket ettől az isteni Gyermektől kaptak lelkükben: megvilágosítást, vigasztalást és mennyei lelkesedést. Így megvigasztalódva, lelkes vágy támadt bennük, hogy életüket ezért a gyermekké lett Istentért áldozzák, hogy Őt hirdessék népüknek, függetlenül a fáradtságtól, az üldöztetéstől, a nyomorúságtól, sőt, akár vérüket is kiontva érte. Ezért többé nem félték Herodéstól és

házatértek anélkül, hogy szavukat tartva visszatérjenek Heródeshez. Minden anyagi ajándékért cserébe lelki kincset kaptak. Az aranyért cserébe a heves szeretet és az isteni bölcsesség ajándékát, amely tökéletessé tette emberi és természeti bölcsességüket, amely által felfedezték a Betlehembe vezető csillagot. A tömjénért cserébe az imádság és az odaadás lelki ajándékát kapták, amely tökéletesítette az ők természeti jámborságot, amely már hajlandóvá tette őket az újszülött király követésére. A mirháért cserébe a tisztaság és a bűn romlottságától mentes élet ajándékát kapták, amely szépítette a régóta gyakorolt igazságosságukat.

Gyermekre találtak, de Istent imádtak

Rotterdami Erasmus és más modern gondolkodók megkérdőjelezik, hogy a bölcsek a csecsemő Jézust nem Istenként, hanem csak királyként imádták-e az akkori "polgári" istentiszteleti szokásoknak megfelelően. Az atyák és szentek hagyománya ezzel szemben azt mondja, hogy Jézus istenségét vagy a Szentlélek sugallatára, vagy a Máriától kapott tanítás révén ismerték meg. Így mondja többek között Szent Iréneusz (Contra haereses, 3, 10) és Nagy Szent Leó. Szent Fulgentiusz a Vízkeresztről szóló prédikációjában bölcsen mondja: "Tekintettel az általuk felajánlott ajándékokra, tudjuk, hogy miben hittek. Ezért az ezt a misztériumot ünneplő ünnepet görög eredetű kifejezéssel "Epifániának" és "Teofániának", azaz "Isten megnyilvánulásának" nevezik, mert Krisztus ezen a napon mutatta meg magát Istenként a bölcseknek, és ők imádták.

Mindezt a Boldogságos Szűz Mária által, aki által Isten továbbra kinyilvánítja magát korunk embereinek is, istenségének ragyogásában és földi állapotának alázatában.

Áldd meg, Uram...

Áldd meg, Uram, a gyermekeket!
Kapjanak sok szeretet.
Legyen boldog gyermekkoruk,
Biztonságos életútjuk

Áldd meg, Uram, az ifjúságot!
Nálad keressék a boldogságot.
Óvd meg őket sok veszélytől,
Minden káros szenvedélytől.

Áldd meg, Uram, a házасokat!
Gyermekre vágyó, hű párokat.
Neveljék hitre a családot,
Kiket szereteted rájuk bízott.

Áldd meg, Uram, a szülőket!
Kik e szent hivatásnak élnek.
S ha majd megérik éltük alkonyát,
Vegyék őket körül boldog unokák.

Pintér Zoltán

Antonelli Názáreti M. atya

Missziós szív

A Szűzanya magasztos hűsége az Istentől kapott feladatok teljesítésében arra készítet minket, hogy elgondolkodjunk Mária Szeplőtelen Szívének egy másik jellemzőjén: a missziós természetén. Isten, "miután egy és ugyanazon végzéssel előre meghatározta Mária eredetét és az isteni Bölcsesség megtestesülését" (IX. Piusz, Ineffabilis Deus), a Szűzanyát ugyanannak a küldetésnek a részesévé tette, mint a megtestesült Igét. Csak a leghűségesebb, feddhetetlen szívre bízhatta Isten ezt a küldetést, nevezetesen, hogy Krisztussal együttműködjön az emberi nem megváltásában, minden ember megszentelésében és üdvösségében.

A Szűzanya élete először felkészülés volt a küldetésére, majd a küldetés folyamatos és szüntelen beteljesítése, amely több szakaszból állt.

A Megváltó Anyja

Először nagyszerűen teljesítette küldetését, hogy méltó "Megváltó Édesanyja" legyen (II. János Pál, Redemptoris Mater, 1). Isteni anyaságától kezdve nagy gondoskodással nevelte a szeplőtelen Bárányt, az isteni áldozatot: "a

Megváltás művére nevelte Őt, még a Kereszt alatt is". (XI. Piusz) Csodálatra méltóak ebben a tekintetben X. Szent Piusz következő szavai: "A Szűz nem csak azért dicséretes, mert »testének anyagát biztosította Isten egyetlen Fiának, akinek emberi végtagokkal kellett megszületnie« (Tiszteletreméltó Szent Béda), és így áldozatot készített az emberiség megváltására; hanem ezt az áldozatot őriznie kellett, táplálnia kellett és a kijelölt napon az oltáron bemutatnia. Így Mária és Jézus között folyamatos élet és szenvedésközösség volt, úgyhogy mind az egyikre, mind a másikra lehet alkalmazni a próféta mondatát: »Fájdalomban enyészik el életem, és éveim siránkozásban«. (Zsolt 31,11)" (Ad diem illum)

A templomban felajánlotta a Gyermeke Jézust az Atya Istennek, és önmagát is felajánlotta Vele együtt: "Amikor szolgálóleányként Istennek adta magát az Ő anyai tiszttségére, egész lényét Fiával együtt ajánlotta fel Neki a templomban, már egyesült Fiával az emberi nemért való fájdalom engesztelésben". (XIII. Leó, lucunda semper expectatione) Őrizte és szemlélte őt minden növekedése során. Hallgatta prédikációját, és mindig elkísérte őt imád-

ságával és áldozatainak felajánlásával: "Ő (Mária) –amint már mondtuk –, a hit zárandokútján elől járva, a kereszt tövéig jutott, de úgy, hogy a Megváltó küldetésében, tetteiben és szenvedésében egyben anyai közreműködése is megvalósult". (II. János Pál, Redemptoris Mater, 39)

A Szűzanya életéből mintegy 33 évet szentelt e küldetés teljesítésének. Elkötelezettség és önmegtagadás, amely tökéletes és szünet nélküli volt. Csak Mária Szeplőtelen Szíve tudott ilyen küldetést teljesíteni és ilyen hosszú ideig, sőt, melyik más emberi anya tudná tudatosan felnevelni egyetlen fiát, hogy az egész emberiség áldozatává váljon? Melyik anya tudott volna 33 éven keresztül ilyen fájdalmat elviselni?

A Megváltó társa

A Golgota volt az a hely és pillanat, amikor a Szűzanya megvalósította második küldetését, hogy "az isteni Megváltó nagylelkű társa" (XII. Piusz, Munificentissimus Deus) legyen. Nemcsak bemutatta és felajánlotta az Áldozatot, "megosztva vele a kín és a halál fájdalmát" (XI. Piusz), hanem fel kellett ajánlania magát és fájdalmait is: "Jézus keresztféjének lábánál állva felajánlotta azokat az örök Atyának, gyermekei üdvösségéért". (VII. Piusz)

Egyetemes anyaság

De küldetése nem ért véget a Golgotán sem, mert ott hivatalosan is kapott egy másikat Jézustól, mégpedig "egyetemes anyaságát [...], amelyet Isten Fia halálának különösen ünnepélyes pillanatában hivatalosan és ünnepélyesen hirdetett meg, éppen Isten Fiának szavaiban". (XI. Piusz) Még XII. Piusz is, mint oly sok más pápa, megerősíti, hogy a dolgok valóban így állnak: "A szenvedés szörnyű látványa után a kereszt lábánál, amelyben a legkeményebb áldozatot hozta, amit egy anyától csak elvárni lehet, továbbra is kiárasztotta anyai gondoskodását az első keresztényekre, örökbefogadott gyermekeire".

A Szűzanya nemcsak akkor végezte ezt a küldetést, amikor még élt, hanem most is ezt teszi a mennyből. Ahogyan Mária Szeplőtelen Szíve hozta el Jézust Szent Erzsébetnek és Keresztelő Szent Jánosnak, megadva nekik a megszentelődés kegyelmét, úgy kell ezt tennie minden emberrel. Minden ember potenciálisan Mária gyermeke, és a Szűzanya meg akarja valósítani ezt a lehetőséget, mert tudja, hogy ez azt jelenti, hogy minden ember Isten gyermekévé válik, és így eléri az üdvösséget. Ez az a küldetés, amelyet Jézus rábízott, és ezt magasztos módon teljesíti.

Ami a Szűzanya küldetésének ezt az utolsó szakaszát illeti, amely Jézus halálától a világ végéig tart, II. János Pál szavai nagyon szépek és kimerítőek: Szűz Mária az Úr szolgálója volt, "akit fia, mint Édesanyját hagyott a születendő Egyháza: »Íme, a te anyád!« Így különleges kapcsolatot szövődött eme Édesanya és az Egyház között. [...]

Máriának, aki kezdettől fogva fenntartás nélkül Fia személyének és művének rendelkezésére állt, ugyanezt az anyai odaadást kellett nyújtania az Egyház számára is, elejétől fogva. Fia távozása után Mária anyasága mint anyai közvetítés továbbra is fennmarad az Egyházban: minden gyermekéért közbenjárva, anyai tevékenységével közreműködik Fiának, a világ Megváltójának üdvözt hozó tevékenységében. Joggal tanítja a zsinat: »Máriának ez az anyasága szüntelenül tart a kegyelem rendjében..., amíg be nem teljesül örökre, mind a választottak sorsa«. (Lumen gentium, 62) Mivel a megváltás műve minden emberre vonatkozik, az »Úr szolgálójának« anyai közbenjárása, fia megváltói halálával egyetemes távlatot nyert. Ilyen módon nyilvánul meg »Isten és ember« között Krisztus egyetlen és egyetemes, hatékony közbenjárása. Mária közreműködése, bár jellegénél fogva »alárendelt«, részesül a Megváltónak, az egyetlen közbenjárónak egyetemes közbenjárásában. Erre utal világosan a zsinat a fentebb idézett szavakkal. »Mennybevitele után sem szűnik meg betölteni üdvösséges feladatát« – olvassuk tovább a zsinati szövegben –, »szüntelen közbenjárásával kieszközöli nekünk az örök üdvösség kegyelmeit«. (LG 62) Ezzel a közbenjáró jelleggel, amely a galileai Kánában mutatkozott meg először, folytatódik Mária közbenjárása az Egyház és a világ történetében. Azt olvassuk, hogy Mária »anyai szeretetével gondoskodik Fiának még zárandokúton lévő testvéreiről, akik sok veszedelem és baj közepette vannak, amíg el nem érkeznek a boldog hazába«. (LG 62) Így tehát Mária anyasága – mint közbenjáró közvetítés – szakadatlanul folytatódik az Egyházban. Eme igazságba vetett hitét az Egyház pedig azzal fejezi ki, hogy Máriát »Szószólónak, Segítőnek, Oltalmazónak és Közvetítőnek« (LG 62) hívja." (Redemptoris Mater, 40)

küldetést teljesítve!

Ahogyan Jézus földi élete végén azt mondhatta: "Beteljesedett!" (Jn 19,30), úgy a Szűzanya is mondhatta ezt halála előtt. Jézus Legszentebb Szívén kívül csak Mária Szeplőtelen Szíve ismerhette el, hogy teljesen és hibátlanul teljesítette az Isten által rábízott küldetést. De Jézus-hoz hasonlóan és Vele együtt most neki is be kell fejeznie a küldetést, amelyet a mennyből végez. Mária Szeplőtelen Szívének ez a küldetése Jézus parúziájával ér véget, vagyis amikor - Szent Pál szavaival élve - Jézus és a Szűzanya "átadja az uralmat az Atyaistennek, miután megsemmisítettek minden fejedelemséget, minden hatalmasságot és erőt. Mert addig kell nekik uralkodni, amíg ellenségeiket mind a lábuk alá nem vetik. (Zsolt 110,1) Mint utolsó ellenségüket, a halált semmisítik meg, mert mindent lábuk alá vetnek. Mikor pedig minden alá lesz vetve nekik, ők is, a Fiú és az Anya, alávetik magukat annak, aki mindent alávetett nekik, hogy Isten legyen minden mindenben." (1Kor 15,24-28). Akkor a két Szentséges Szív egységesen és véglegesen ki tudja majd hirdetni: Minden beteljesedett!

Kicsoda Mária?

SZŰZ MÁRIA JÉZUS FELTÁMÁDÁSÁBAN ÉS MENNYBEMENETELÉBEN

Az Evangélium nem említi Jézus feltámadása utáni megjelenését Szűz Máriának. Az Egyházatyák azonban egyhangúan egyetértenek abban, a teológusok és hívek meg vannak győződve arról, hogy rögtön a feltámadás után Jézus először a boldogságos Anyjának jelent meg. Szent Ambrus állítja, hogy „Mária volt az első, aki látta, és az első, aki hitt Krisztus feltámadásában” (De Virg. 1, 3). „Mária – írja szent Bernát – elsőként látta a feltámadt Krisztust” (Sermo de Resurr. Dom.). Ugyanezt állítja sok másik szent és Egyházatyá.

Hogyan bizonyíthatjuk a feltámadt Krisztus Szűz Máriának való megjelenését?

A feltámadt Krisztus Szűz Máriának való megjelenése csak szereteti okok által bizonyíthatók. Helyénvaló, hogy Jézus először Máriának mutassa meg a feltámadás örömét:

- a nagy szeretet miatt, amivel anyaként és hű tanítványként szerette Szűz Mária Jézust;
- Jézusnak a hozzá való nagyon gyengéd és gyermeki szeretete miatt;
- igazságos kárpótlásul Jézus kínszenvedésekor és halálakor elviselt sok szenvedéséért,
- azon hit és kitartás jutalmául, hogy minden kétség nélkül hitt Jézus feltámadásában.

Hogyan töltötte Szűz Mária a Jézus feltámadása utáni negyven napot?

A Jézus feltámadása és mennybemenetele közötti negyven nap feledhetetlen nap volt Máriának. A legszebbek azok között, amelyeket Szűz Mária átélt a földön. A mennyország

napjai voltak számára, amelyekben gyakran a feltámadt Fia jelenlétét élvezhette és a dicsőségében részesülhetett. Mária Szíve számára örömteljes napok voltak, mert Jézus életéért való aggodalmas gondjai többé nem zavarták őket.

Jelen volt-e Szűz Mária Krisztus mennybemenetelekor?

Az Egyházatyák és tanítók régi és egyhangú hagyománya szerint lehetetlen, hogy Szűz Mária ne lett volna jelen Jézus mennybemenetelekor. Elképzelhetetlen, hogy azon a fontos és felséges órán Jézus elhagyná a földet anélkül, hogy köszöntse az Édesanyját. Nehezen képzelhető el, hogy ne hallgassa meg Jézus még egyszer annak az anyai szívnek a dobogását, amely sok éven át aggodalommal és izgalommal kísérte földi élete legszebb és legdrámaibb pillanatait Betlehemtől a Kálváriáig.

Mit érzett Szűz Mária a Fiától való elválás pillanataiban?

Az elválásnak, a végső elköszönésnek, a mennybemenetelére készülő Jézusra vetett utolsó tekintetének pillanatában Szűz Anya az öröm és a fájdalom érzéseit élte át. A fájdalom oka, hogy Jézust elveszíti. Ha egy szeretett személytől való elválás órája mindig fájdalmas, mennyire borzasztóbb volt Szűz Anya számára a Jézustól való elválás pillanata. Annak a gondolata, hogy véglegesen kell elválnia a Fiától, és hogy többé nem láthatja a földön, Szíve szenvedését még fokozta. Az elválás keserűségét azonban a diadal öröme enyhítette. Jézus diadalmasan és győzedelmesen ment fel a Mennybe az után, hogy mindörökké legyőzte a bűnt, a halált és sátánt.

Szeretné havonta postai úton ingyenesen kapni a „Szűz Mária lovagja” havilapot?

küldje el a következő címre:

Misia Nepoškvrnenej o.z.
Horná 24/6, 946 19 Čičov
Szlovákia

Név: _____

Település: _____

Utca: _____

Házzám: _____ Irányítószám: _____

* Aláírással hozzájárulok személyes adataimnak az Misia Nepoškvrnenej o.z. üzemeltetője általi kezeléséhez. (azonosítószám: 53482697) az Európai Parlament és a Tanács (EU) 2016/679 rendeletének (GDPR) megfelelően. Felhatalmazom az adatkezelőt, hogy személyes adataimat a következő körben kezelje: név és vezetéknév, cím és lakóhely a missziós magazin ingyenes, címemre történő küldése céljából. Hozzájárulásomat 5 éves időtartamra adom meg, de bármikor visszavonhatom a megfelelő e-mail címről a gdprszml@protonmail.com címre küldött üzenettel vagy postai úton a Misia Nepoškvrnenej o.z., Horná 24/6, 946 19 Čičov címre küldött üzenettel. A szlovák törvények és a GDPR szerinti valamennyi joga megmarad.

dátum

az érintett aláírás

vagy elektronikusan regisztráljon a
<https://sml.missiomariae.com>

címen vagy okostelefonoddal szkennelje be a QR-kódot

Lapunk egyik korábbi számában Mária ötödik csendjéről beszéltünk, vagyis arról a csendről, amelyben az Anya elkísérte Fiát nyilvános működése során. Boldog Jakab Alberionéval együtt akkor azt mondtuk, hogy

"Jézus nyilvánosan cselekedett. Mária rejtve maradt az Egyház szívében. (...) Az ő apostolkodása a ő belső élete: az, aki szent, tiszta és élető vérrel látja el Krisztus misztikus Testét. A szent vágyak, az imádság, a jó példa, amely teljes csendben munkálkodik, arra készítet, hogy meghalljuk, amit Isten mondani akar".

Máriával, Jézus anyjával

Waszkiewicz Lőrinc M. atya

Mint a szív

Nos, Mária hetedik csendje hasonló az ötödikhez. Ahogy Mária akkor csendben kísérte Jézus nyilvános működését, most csendben kíséri Egyháza első lépéseit.

Az apostolok megkapják a nyelveken szólás ajándékát, de Mária hallgat. Az Ő csendje azonban több kegyelmet vonz a világba, mint az ő szavaik. Mária hallgat, mint a szív, amely nem beszél, de amely vért pumpál és életet ad. Jelenléte nélkülözhetetlen a fiatal Egyház számára, azonban ez egy nagyon diszkrét jelenlét.

Egy lengyel domonkos, Joachim Badeni atya egyszer azt mondta, hogy egy nő (különösen a családban a feleség és anya) nem szavakkal, hanem kisugárással befolyásolja leghatásosabban a körülötte élőket. Milyen gyakran próbálják az anyák (és néha a feleségek is) kiabálással, panaszkodással, szemrehányással kijavítani a család tagjait. Néha persze ez is működik, de el kell mondani, hogy ritkán. De milyen ereje van annak, ha a nő elhallgat. Sugárzik belőle a jószívűség, szelídség, bölcsesség, jámborság! Azt is mondhatjuk, hogy ez a hatás ellenállhatatlan. Egy ilyen nő valóban átalakítja környezetét, az otthonát, családját, még ha ez néha hosszú időbe is telik.

Nos, mennyivel erőteljesebben hatott Mária a fiatal Egyházra! Ő nemcsak a család anyja - Ő az Isten Anyja is! Így valójában az Egyház anyja is. Ő volt Jézus tanításának leghűségesebb letéteményese. Ő volt a bölcsesség Széke, a jó tanács Anyja. Kimondhatatlan volt az Ő bölcsessége és kedvessége, tapintata és érzékenysége, képessége és ügyessége. Mária azonban nem veti bele magát az aktivizmusba. Nem vonja le azt a következtetést, hogy mivel Fia már nincs jelen a földön, neki kell átvennie a helyét, folytatnia a küldetést ott, ahol Ő abbahagyta. Mondhatjuk, hogy kétségtelenül jobban teljesített volna ezt a munkát, mint a túl beszédes és hengegő Péter, az ambiciózus János és Jakab, a szkeptikus Bertalan és Tamás, nem is beszélve az üldöző Pálról.

Eljön majd az idő, amikor Mária valóban óriási munkát fog végezni a püspökök és papok helyett. Ez akkor fog megtörténni, amikor rövid időn belül megtéríti egész Amerikát a guadalupai jelenése által. Most azonban, amikor az Egyház megszületik, Mária az árnyékba vonul. Hagyja, hogy tanulatlan halászok induljanak a világ meghódítására. De ahogyan korábban (amikor Mária az Úr Jézus működése alatt az árnyékban maradt), ez a rejtőzködés nem jelent semmittevést vagy haszontalanságot.

Magasságbeli árnyéka

Pünkösöd napján a Szentlélek rá is leszállt. Az Apostolok Cselekedeteinek két fontos verse diszkréten, de félreérthetetlenül szól az Ő szerepéről. A könyv legelején olvashatjuk, hogy az apostolok "Mindannyian egy szívvel, egy lélekkel állhatatosan imádkoztak az asszonyokkal, Máriával, Jézus anyjával és testvéreivel együtt" (ApCsel 1:14). Maga a Szentlélek eljövetele leírása is erre a versre való utalással kezdődik: "Amikor érkezett pünkösöd napja, ugyanazon a helyen mindnyájan együtt voltak" (ApCsel 2:1). Számos szerző megjegyyez itt egy fontos szabályt, miszerint a Szentlélek ott működik, ahol Máriát találja (akit legalábbis Assisi Szent Ferenc óta pontosan a Szentlélek Mátkájának neveznek).

Érdemes itt visszatérni erre a női kisugárássra. Benedykt Huculak atya ezt írta Máriáról:

"A Boldogságos Szűz Máriát nemcsak a Szentlélek tüze járja át, hanem annak vigasztaló sugárzását is szétárasztja maga körül, hogy így megvilágosítsa és megerősítse az Egyház fiait és leányait".

Mária mindig vonzza Istent, hogy munkálkodjon benne. Így volt ez Názáretben, Kánában; így volt pünkösödkor és a fiatal Egyház életében. Ez a szabály a mi lelki életünkben is érvényes: ezért olyan fontos a Mária-áhitat lelkünk megszentelődéséhez.

De mi történik, amikor pünkösödkor a Szentlélek leszáll az összegyűlt emberekre? Az apostolok a nyelv ajándékát kapják. Amikor prédikálni kezdenek, minden ember megérti őket, nemzetiségtől függetlenül. Péter egyetlen beszéddel ezeket téríti meg. És Mária? Máriára a Szentlélek

már harminc évvel korábban leszállt; nem a nyelv ajándékát adta neki, hanem magát az Igét. Most is valami hasonló történik, mint ami akkor történt Názáretben. A Szentlélek újra "beborít árnyékával" mint Máriát harminc évvel azelőtt: "A Szentlélek száll rád, s a Magasságbeli ereje borít be árnyékával" (Lk 1:35). Mária most is a háttérben marad, elrejtőzött az isteni árnyékban. Péter és a többiek cselekszenek, de apostolkodásukat Mária csendes imája (és kétségtelenül olykor diszkrét tanácsai) vezérlik.

Ő csendje a mi életünkben

Ebben az elrejtettségben marad Szűz Mária földi élete végéig és mennybevételéig. Hozzá kell azonban tenni, hogy ahogyan a Szentlélekkel való együttműködésének szabálya a mi lelki életünkre is vonatkozik, úgy a Mária csendjének is van a helye a mi lelki életünkben. Severino Ragazzini atya írja róla:

"A Szentlélek szerepét Mária életében és az Ő működését legjobban a csend mutatja: az a csend, amely a legbeszédesebb. Mennyire vonzza a lelkeket [Mária] csendje!"

A csend minket is megtanít a belső életre. Ezért szükséges, hogy megfontoltan beszéljünk, ne legyünk fecsegők, ne pletykálkodjunk, de lehetőleg csak a Szentlélek sugallatára beszéljünk. Kevesen vannak, akik megbánják a hallgatásukat, de milyen gyakran bánjuk meg, hogy túl sokat mondtunk!

Ezért, amikor befejezzük elmélkedésünket Mária csendjéről, kérjük Őt, hogy maga Csendes Szűz tanítson meg minket arra, hogy jól hallgassunk és jól beszéljünk.

Légy te is Szűz Mária lovagja!

Kezdődik az új év. A karácsonyi szünet után, amelyben a betlehemi barlang körül gyűltünk össze, újra kezdődik a mindennapi életünk, annak minden tevékenységével, munkájával, kötelezettségével és mindenekelőtt a szürke rutinnal, amely oly gyakran elkedvetlenít és elveszi az energiánkat. Szűz Mária igazi lovagja azonban tudja, hogy ez éppen a megszentelődés megfelelő ideje: éppen a fárasztó - és olykor bosszantó - mindennapi rutin az az idő, amely arra adatott, hogy megszenteljünk magunkat és szolgáljuk Szűz Máriát. Ha napjaink laposnak és szürkének tűnnek számunkra, értelmet és értéket nélkülözve; ha oly gyakran nem teszünk mást, mint várjuk a nap végét, hogy lefeküdjünk és várjuk az új napot; ha az órák a nélkül peregnek az óramutató járásával, hogy képesek lennénk őket az üdvösség idejévé tenni magunk és mások számára, akkor ez azt jelenti, hogy még nem fogtuk fel a Legszentebb Máriának való szentelésünk teljes értelmét. Mert Mária lovagja tudja, hogy minden nap egy új kezdet, egy új harc kezdete. Akár győztes volt a tegnapi csata, akár teljes vereség, mindenesetre az Immaculata lovagjának mozdulata az, ami minden szentnek a napi jelmondata volt: "Nunc coepi" vagy "Most kezdem". Mindannyiunknak - legyünk akár nagy bűnösök, akár jámborak, akár újonnan megtértek, akár először hívők - minden új napot új csataként kell kezelnünk, amelyben kevésbé számít az, amit eddig tettem, de ami számít, az a szellem, amellyel szembenézek ezzel az új nappal, ezzel az új órával... vagy inkább ezzel a pillanattal, amelyben élek. A megszentelődés mindig a jelen kérdése: kevésbé számít, hová jutottam el eddig, inkább az számít, hogy most, ezen a napon előre lépek, hogy összegyűjtöm az energiát, hogy megnyerjem a mai csatát. És ha reggel a jelszó a Nunc coepi, akkor este a Nunc dimittis, vagyis Zakariás evangéliumi énekének kezdete: "Most engedd el szolgádat békével, Uram". Az esti búcsú a lelkiismeretvizsgálat, amelyben áttekintjük a nap cselekedeteit, hogy felfedezzük, hol rontottuk el és hol kell javulnunk, hol lepett meg bennünket az ellenség, és hol nem bíztunk az Úrnőnkben. Ha napjaink így nyílnak és így zárulnak, az azt jelenti, hogy harcolunk és szolgálunk, talán sok hiba közepette, de óriási nagylelkűséggel is. Csak a Szűz Máriának való szentelés ad ízt és hangot napjainknak, megfosztva őket az unalomtól és az egyhangúságtól, de mindig emlékeztetve magunkat az üdvösségünkért és megszentelődésünkért folytatott egészséges küzdelemben.